

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

Zrównoważona polityka UE na dalekiej północy

P7_TA(2011)0024

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie zrównoważonej polityki UE na dalekiej północy (2009/2214(INI))

(2012/C 136 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS), podpisaną w dniu 10 grudnia 1982 r. i obowiązującą od dnia 16 listopada 1994 r.,
- uwzględniając działania komisji ONZ ds. granic szelfu kontynentalnego,
- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz konwencję o różnorodności biologicznej (CBD),
- uwzględniając deklarację praw ludów Dczych ONZ, przyjętą w dniu 13 września 2007 r.,
- uwzględniając deklarację o utworzeniu Rady Arktycznej, podpisaną w dniu 19 września 1996 r.,
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności jego część czwartą, a także porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG),
- uwzględniając deklarację o współpracy w Euro-arktycznym Regionie Morza Barentsa, podpisaną w dniu 11 stycznia 1993 r. w Kirkenes,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 listopada 2008 r. (COM(2008)0763) w sprawie Unii Europejskiej i regionu arktycznego,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 9 października 2008 r. w sprawie zarządzania regionem arktycznym ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie Arktyki ⁽²⁾ oraz z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie Unii Europejskiej i regionu arktycznego ⁽³⁾,
- uwzględniając deklarację z Ilulissat przyjętą w dniu 28 maja 2008 r. podczas konferencji dotyczącej Oceanu Arktycznego,
- uwzględniając traktat zawarty pomiędzy Norwegią, Stanami Zjednoczonymi, Danią, Francją, Włochami, Japonią, Holandią, Wielką Brytanią, brytyjskimi dominiami zamorskimi i Szwecją w sprawie Spitsbergenu/archipelagu Svalbard, podpisany 9 lutego 1920 r.,
- uwzględniając politykę wymiaru północnego oraz związane z nią partnerstwa, jak również „wspólne przestrzenie” UE-Rosja,
- uwzględniając porozumienie o partnerstwie strategicznym UE-Grenlandia na lata 2007-2012,
- uwzględniając piąty, szósty i siódmy Program Ramowy Badań i Rozwoju Technologicznego UE,

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 E z 15.1.2010, s. 41.

⁽²⁾ 2985. posiedzenie Rady do Spraw Zagranicznych.

⁽³⁾ 2914. posiedzenie Rady.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- uwzględniając konwencję nr 169 Międzynarodowej Organizacji Pracy, przyjętą w dniu 27 czerwca 1989 r.,
- uwzględniając konwencję w sprawie Lapończyków z listopada 2005 r.,
- uwzględniając Deklarację praw ludów tubylczych nr 61/295, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 13 września 2007 r.,
- uwzględniając rezolucje Rady Praw Człowieka ONZ nr 6/12 z dnia 28 września 2007 r., nr 6/36 z dnia 14 grudnia 2007 r., nr 9/7 z dnia 24 września 2008 r., nr 12/13 z dnia 1 października 2009 r. oraz nr 15/7 z dnia 5 października 2010 r.,
- uwzględniając strategię Finlandii na rzecz regionu arktycznego z dnia 4 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając opinię Komisji Spraw Zagranicznych parlamentu Szwecji w sprawie komunikatu Komisji COM(2008)0763 (1),
- uwzględniając wspólną strategię Danii i Grenlandii na rzecz Arktyki w okresie przejściowym z maja 2008 r.,
- uwzględniając strategię rządu Norwegii na rzecz dalekiej północy z 2007 r. oraz związane z nią działania następcze z marca 2009 r.,
- uwzględniając raport Nordregio nr 2009:2 „Strong, Specific and Promising – Towards a Vision for the Northern Sparsely Populated Areas in 2020” [Silna, konkretna i obiecująca – wizja dotycząca słabo zaludnionych obszarów północnych w 2020 r.],
- uwzględniając program współpracy Nordyckiej Rady Ministrów na lata 2009-2011, program Euro-arktycznej Rady Morza Barentsa (ERMB) oraz program prezydium Rady Arktycznej,
- uwzględniając strategię Kanady na rzecz dalekiej północy z sierpnia 2009 r. oraz oświadczenie Kanady w sprawie dalszej polityki na rzecz Arktyki z 20 sierpnia 2010 r.,
- uwzględniając kanadyjską ustawę zmieniającą ustawę w sprawie zapobiegania zanieczyszczeniom wód w regionie arktycznym z sierpnia 2009 r.,
- uwzględniając „Podstawy polityki państwowej Federacji Rosyjskiej w Arktyce na okres do 2020 r. oraz w dalszej perspektywie”, przyjęte dnia 18 września 2008 r., a także rosyjską krajową strategię bezpieczeństwa na okres do 2020 r. z maja 2009 r.,
- uwzględniając dekret prezydenta USA w sprawie bezpieczeństwa narodowego oraz dekret prezydenta USA w sprawie bezpieczeństwa wewnętrznego z dnia 9 stycznia 2009 r.,
- uwzględniając amerykańską ustawę w sprawie odpowiedzialnego rozwoju energetycznego Arktyki z 2010 r.,
- uwzględniając amerykańską ustawę w sprawie badań i zapobiegania wyciekom ropy w Arktyce z 2009 r.,
- uwzględniając amerykański akt wykonawczy w sprawie żeglugi morskiej na wodach Arktyki z 2009 r.,
- uwzględniając deklarację z Monako z listopada 2008 r.,
- uwzględniając oświadczenie końcowe pierwszego parlamentarnego forum wymiaru północnego przyjęte w Brukseli dnia 26 września 2009 r.,
- uwzględniając oświadczenie dziewiątej konferencji parlamentarzystów regionu arktycznego z 15 września 2010 r.,

(1) 2009/10:UU4.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- uwzględniając nową koncepcję strategiczną NATO, przyjętą przez szefów państw i rządów podczas szczytu w Lizbonie w listopadzie 2010 r. oraz jej skutki w odniesieniu do kwestii bezpieczeństwa w regionie arktycznym, a zwłaszcza kwestii wojskowych związanych z Daleką Północą,
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0377/2010),
- A. mając na uwadze, że komunikat Komisji stanowi pierwszy formalny krok w odpowiedzi na wezwanie Parlamentu Europejskiego do sformułowania polityki UE na rzecz Arktyki; mając na uwadze, że konkluzje Rady dotyczące Arktyki należy traktować jako kolejny krok na rzecz zdefiniowania polityki UE na rzecz Arktyki,
- B. mając na uwadze, że Parlament Europejski aktywnie uczestniczył w pracach stałego komitetu parlamentarzystów regionu arktycznego za pośrednictwem delegacji do spraw stosunków ze Szwajcarią, Islandią i Norwegią w ciągu mniej więcej dwóch dekad, na zakończenie których zorganizował formalną Konferencję Parlamentarzystów Regionu Arktycznego we wrześniu 2010 r. w Brukseli,
- C. mając na uwadze, że Dania, Finlandia i Szwecja są krajami arktycznymi, a Finlandia i Szwecja są częściowo położone w kole podbiegunowym; mając na uwadze, że jedyny rdzenny lud w UE, Lapończycy, mieszka w regionie arktycznym na terytorium Finlandii i Szwecji, a także Norwegii i Rosji,
- D. mając na uwadze, że wniosek Islandii o przystąpienie do UE zwiększy potrzebę uwzględniania przez UE regionu arktycznego w perspektywie geopolitycznej,
- E. mając na uwadze, że Norwegia jako niezawodny partner jest związana z UE porozumieniem EOG,
- F. mając na uwadze długotrwałe zaangażowanie UE w Arktyce poprzez politykę w ramach wymiaru północnego, prowadzoną wspólnie z Rosją, Norwegią i Islandią, w tym jej „arktycznego okna”, współpracę na morzu Barentsa, w szczególności w ramach Euro-arktycznej Rady Morza Barentsa, konsekwencje strategicznego partnerstwa z Kanadą, Stanami Zjednoczonymi i Rosją oraz swoją działalność jako aktywnego doraźnego obserwatora w Radzie Arktycznej,
- G. mając na uwadze, że stopniowe formułowanie unijnej polityki dotyczącej Arktyki powinno opierać się na uznawaniu istniejących międzynarodowych, wielostronnych i dwustronnych ram prawnych, takich jak kompleksowy zbiór przepisów zawartych w konwencji UCLOS oraz liczne porozumienia sektorowe, dwustronne i wielostronne, które już regulują pewne zagadnienia istotne dla Arktyki,
- H. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie w dużym stopniu przyczyniają się do badań prowadzonych w Arktyce, a programy wspólnotowe, takie jak obecny siódmy program ramowy, wspierają ważne projekty badawcze prowadzone w tym regionie,
- I. mając na uwadze, że szacuje się, iż w regionie arktycznym znajduje się około 1/5 nieodkrytych złóż węgłowodorów, chociaż potrzebne są głębsze badania, aby dokładniej określić ilość gazu i ropy w regionie oraz opłacalność ich eksploatacji,
- J. mając na uwadze, że istnieje również duże światowe zainteresowanie innymi odnawialnymi i nieodnawialnymi zasobami Arktyki, takimi jak minerały, lasy, ryby oraz dziewicze krajobrazy, które można wykorzystać do celów turystycznych,
- K. mając na uwadze, że rosnące zainteresowanie regionem arktycznym ze strony podmiotów spoza tego regionu – takich jak Chiny, na co wskazuje zlecona przez Chiny budowa pierwszego lodołamacza, środki finansowe przeznaczane przez ten kraj na badania polarne oraz złożone przez Koreę Południową, Chiny, Włochy, UE, Japonię i Singapur wnioski o status stałego obserwatora w Radzie Arktycznej – oznacza wzrost wartości geopolitycznej Arktyki na dużą skalę,
- L. mając na uwadze, że niedawne ustanowienie samorządu na Grenlandii, zajmującego się odpowiednimi obszarami polityki, w tym ustawodawstwem środowiskowym i zasobami, oraz niedawna aktualizacja umowy o partnerstwie UE-Grenlandia przyczyniły się do wzrostu zainteresowania badaniami i eksploatacją zasobów na Grenlandii oraz na szelfie kontynentalnym,

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- M. mając na uwadze, że skutki zmiany klimatu wywodzące się przeważnie spoza obszaru Arktyki oraz globalizacja gospodarki światowej będą miały wpływ na ten region; mając na uwadze w szczególności zmniejszanie się pokrywy lodowej na morzu, a także wykorzystywanie potencjału zasobów oraz możliwe stosowanie nowych technologii prawdopodobnie będą miały nieprzewidywalne skutki i wpływ na pozostałe części planety i spowodują nasilenie żeglugi między Europą, Azją i Ameryką Północną, badania i eksplorację zasobów naturalnych, głównie gazu, ropy naftowej i innych minerałów, ale także zasobów naturalnych takich jak ryby, oraz eksploatację morskich zasobów genetycznych, nasilenie działań w zakresie wydobywania i pozyskiwania oraz nasilenie turystyki i działalności badawczej; mając na uwadze, że te skutki przyniosą Arktyce oraz innym obszarom nowe wyzwania, ale także i nowe możliwości,
- N. mając na uwadze, że zarządzanie zmianą klimatu odbywa się za pomocą monitorowania, środków łączących i przystosowawczych; mając na uwadze, że propagowanie zrównoważonego rozwoju w użytkowaniu zasobów naturalnych oraz w budowaniu nowej infrastruktury stanowi przedmiot strategicznych procesów planowania,

UE a Arktyka

1. przypomina, że trzy państwa członkowskie UE, Dania, Finlandia i Szwecja, to państwa Arktyki; przyznaje, że UE do tej pory nie ma linii brzegowej z Oceanem Arktycznym, potwierdza słuszny interes UE oraz innych państw trzecich jako zainteresowanych stron na mocy praw i obowiązków wynikających z prawa międzynarodowego, jej zaangażowanie w politykę dotyczącą ochrony środowiska, klimatu i inne strategie polityczne oraz finansowanie, działalność badawczą i interes ekonomiczny, w tym dotyczący żeglugi i eksploatacji zasobów naturalnych; ponadto przypomina, że UE posiada duże obszary lądowe Arktyki w Finlandii i Szwecji, zamieszkałe przez jedyny pierwotny lud Europy – Lapończyków;
2. bierze pod uwagę, że ze względu na północne państwa członkowskie oraz kraje kandydujące UE jest zainteresowana polityką dotyczącą Arktyki, a jednocześnie ma wpływ na tę politykę, oraz uznaje prace realizowane w ramach szeregu partnerstw wymiaru północnego, wspólnej polityki UE z Rosją, Norwegią i Islandią;
3. podkreśla, że pewne kierunki polityki istotne dla Arktyki, takie jak zachowanie morskich zasobów biologicznych w ramach wspólnej polityki rybołówstwa, leżą w wyłącznej gestii Unii, a inne kompetencje są po części dzielone z państwami członkowskimi;
4. wskazuje, że UE zobowiązała się do opracowywania rozwiązań politycznych dotyczących Arktyki w oparciu o najlepszą dostępną wiedzę naukową oraz analizy procesów mających wpływ na Arktykę, w związku z czym prowadzi już znaczącą działalność badawczą, aby uzyskać solidne dowody naukowe na poparcie tworzonej polityki;
5. świadomy konieczności chronienia wrażliwego środowiska Arktyki, podkreśla znaczenie ogólnej stabilizacji i pokoju w regionie; podkreśla, że UE powinna realizować politykę, która gwarantuje objęcie środkami dotyczącymi środowiska interesów mieszkańców regionu arktycznego, w tym rdzennej ludności, w celu ochrony i rozwoju tego regionu; podkreśla podobieństwo podejścia, analizy i priorytetów zawartych w komunikacie Komisji i dokumentach politycznych państw Arktyki; podkreśla potrzebę prowadzenia polityki, która respektuje zainteresowanie zarządzaniem i wykorzystaniem lądowych i morskich, odnawialnych i nieodnawialnych zasobów naturalnych regionu arktycznego w sposób zgodny ze zrównoważonym rozwojem, ponieważ region ten dostarcza Europie ważnych surowców, będących ważnym źródłem dochodu dla jego mieszkańców;
6. podkreśla, że przyszłe przystąpienie Islandii do UE przekształci Unię w podmiot wybrzeża regionu arktycznego, przy czym zauważa, że status Islandii jako kraju kandydującego do UE podkreśla potrzebę skoordynowanej polityki w odniesieniu do Arktyki na szczeblu UE oraz stanowi dla UE strategiczną szansę na wniesienie wkładu do wielostronnego zarządzania regionem arktycznym i na odegranie w nim bardziej aktywnej roli; uważa, że przystąpienie Islandii do UE w większym stopniu utwierdzi obecność UE w Radzie Arktycznej;
7. podkreśla znaczenie współdziałania ze społecznościami Arktyki oraz wspierania programów w zakresie budowania potencjału, aby poprawić jakość życia lokalnych i rdzennych społeczności regionu oraz uzyskać lepszą wiedzę na temat warunków życia i kultur tych społeczności; zwraca się do UE o promowanie bardziej intensywnego dialogu z ludami rdzennymi oraz lokalnymi mieszkańcami Arktyki;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

8. podkreśla potrzebę holistycznej, skoordynowanej polityki dotyczącej Arktyki, w której wyraźnie zdefiniuje się priorytety, potencjalne wyzwania i strategię UE;

Nowe światowe szlaki transportowe

9. podkreśla duże znaczenie, jakie ma bezpieczeństwo nowych światowych morskich szlaków transportowych w Arktyce, zwłaszcza dla gospodarki UE i jej państw członkowskich, w których rękach znajduje się 40 % światowej żeglugi handlowej; z zadowoleniem przyjmuje prace Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) nad obowiązkowym kodeksem polarnym dla żeglugi oraz działalność grup roboczych Rady Arktycznej, a zwłaszcza grupy ds. misji poszukiwawczo-ratowniczych (SAR); podkreśla, że UE oraz jej państwa członkowskie powinny aktywnie wspierać wolny status mórz oraz prawo do swobodnego poruszania się po międzynarodowych drogach wodnych;

10. podkreśla znaczenie otwarcia nowych korytarzy kolejowych i transportowych na Euro-arktycznym Obszarze Transportu na Morzu Barentsa (BEATA), aby ułatwić zaspokojenie rosnącego zapotrzebowania na międzynarodową wymianę handlową, przemysł wydobywczy oraz rozwój innych gałęzi gospodarki, a także organizowania połączeń lotniczych na dalekiej Północy; w tym kontekście zwraca uwagę na nowe partnerstwo wymiaru północnego w zakresie transportu i logistyki;

11. sugeruje, że należy uwzględnić dane dotyczące ważnych krajów spoza obszaru arktycznego, prowadzących żeglugę przez Ocean Arktyczny, w ramach inicjatywy w zakresie akcji poszukiwawczych i ratunkowych RA; w związku z tym zaleca Komisji i Radzie oraz Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu (EMSA), aby koordynowała politykę UE i państw członkowskich w tej szczególnej dziedzinie w ramach IMO, RA i innych organizacji;

12. wskazuje, że niezależnie od prac nad obowiązkowym kodeksem polarnym dla żeglugi szybsze rozwiązanie kwestii bezpieczeństwa żeglugi po wodach arktycznych można by osiągnąć poprzez koordynację i harmonizację przepisów krajowych, oraz wzywa EMSA do pełnego zajęcia się kwestią żeglugi po wodach arktycznych;

13. z zadowoleniem przyjmuje pozostałe inicjatywy dotyczące bezpiecznej żeglugi w Arktyce oraz lepszego dostępu do poszczególnych szlaków przez Morze Północne; podkreśla, że inicjatywy te dotyczą nie tylko żeglugi handlowej, lecz również dużego i rosnącego ruchu żeglugi turystycznej przewożącej obywateli UE; wzywa do nasilenia badań nad wpływem zmiany klimatu na żeglugę i jej szlaki w Arktyce; wzywa również do oceny wpływu wzrostu żeglugi i działalności handlowej, w tym działalności przybrzeżnej, na środowisko naturalne Arktyki i jej mieszkańców;

14. wzywa państwa regionu do zadbania o to, by wszelkie dostępne oraz mogące powstać w przyszłości szlaki transportowe były otwarte dla żeglugi międzynarodowej, a także do niestosowania jednostronnych i arbitralnych obciążeń, finansowych lub administracyjnych, które mogłyby utrudniać żeglugę na terenie Arktyki, innych niż środki uzgodnione na szczeblu międzynarodowym, mające na celu zwiększenie bezpieczeństwa lub ochrony środowiska;

Zasoby naturalne

15. ma świadomość, że rosnąca liczba ludności świata potrzebuje nowych zasobów oraz uznaje zarówno wzrost zainteresowania tymi zasobami, jak i suwerenne prawa państw Arktyki potwierdzone prawem międzynarodowym; zaleca wszystkim zainteresowanym stronom, aby podjęły działania w celu zapewnienia stosowania zasad bezpieczeństwa oraz standardów społecznych i ochrony środowiska podczas badań i eksploatacji zasobów naturalnych;

16. wskazuje, że ocena oddziaływania na środowisko (OOŚ) oraz procedury oceny strategicznego i społecznego wpływu będą głównym narzędziem zarządzania Arktyką w ramach konkretnych projektów i programów realizowanych na terenie Arktyki; zwraca uwagę na dyrektywę UE 2001/42/WE⁽¹⁾ w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko (SEA), a także na to, że Finlandia, Szwecja i Norwegia ratyfikowały Konwencję EKG ONZ o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym (konwencja z Espoo), która będzie dobrą podstawą aktywnego propagowania procedur oceny wpływu w Arktyce; powołuje się w związku z tym również na oświadczenie z Bergen ogłoszone podczas posiedzenia ministerialnego Komisji OSPAR, które odbyło się w dniach 23–24 września 2010 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

17. wzywa państwa z regionu do rozwiązania wszelkich obecnych lub przyszłych konfliktów dotyczących dostępu do zasobów naturalnych w Arktyce na drodze konstruktywnego dialogu, w miarę możliwości w ramach RA, która stanowi odpowiednią platformę do takich rozmów; podkreśla rolę, jaką odgrywa komisja ONZ ds. granic szelfu kontynentalnego (CLCS) w rozwiązywaniu konfliktów między państwami Arktyki w zakresie wyznaczania granic ich wyłącznych stref ekonomicznych;

18. wskazuje w szczególności, że państw Arktyki są odpowiedzialne za dopilnowanie, by koncerny naftowe planujące rozpoczęcie odwiertów ropy w odpowiednich granicach morskich tych państw dysponowały niezbędnymi technologiami i wiedzą ekspercką z zakresu bezpieczeństwa oraz wystarczającymi środkami finansowymi, aby zapobiec awariom platformy wiertniczej i wyciekom ropy naftowej oraz podjąć odpowiednie działania w razie takich wypadków; zauważa, że ze względu na ekstremalne warunki atmosferyczne oraz wrażliwość ekologiczną regionu arktycznego odpowiednie koncerny naftowe muszą zgromadzić specjalistyczną wiedzę na temat zapobiegania wyciekom ropy w regionie oraz środków zaradczych w takich sytuacjach;

19. wyraża zadowolenie z nowej umowy o delimitacji granicy ⁽¹⁾ zawartej pomiędzy Norwegią i Rosją, a zwłaszcza z wyrażonej chęci ściślejszej współpracy w zakresie wspólnego zarządzania zasobami oraz dalszego wspólnego zarządzania zasobami rybnymi na Morzu Barentsa, w tym także z punktu widzenia zrównoważonego rozwoju; uważa współpracę dwustronną między Norwegią i Rosją za przykład wspólnego stosowania najwyższych z możliwych standardów technicznych w dziedzinie ochrony środowiska przy poszukiwaniach ropy i gazu na Morzu Barentsa; wskazuje w szczególności na znaczenie rozwoju nowych technologii zaprojektowanych specjalnie dla środowiska Arktyki, np. technologii instalacji pod dnem morskim, które mogą stanowić przedmiot sporów;

20. ma świadomość, że istnieją różne interpretacje Traktatu Spitsbergeńskiego w odniesieniu do jego zastosowania do szelfu kontynentalnego i stref morskich Svalbardu/Spitsbergenu i, że względu na stosunkowo dobrą dostępność do zasobów szelfu kontynentalnego, z zadowoleniem przyjąłby zawarcie umowy w sprawie statusu prawnego szelfu, uznającej prawa i obowiązki państw nadbrzeżnych szelfu; oczekuje, że ewentualne spory zostaną rozwiązane w konstruktywny sposób;

21. przypomina o tym, że UE jest głównym konsumentem zasobów naturalnych Arktyki, a także o zaangażowaniu europejskich podmiotów gospodarczych; prosi Komisję, aby dalej popierała współpracę i transfer technologii w celu zapewnienia najwyższych standardów i stosownych procedur administracyjnych, utworzenia trwałych podstaw technicznych dla potrzeb przyszłych kierunków rozwoju i zarządzania zasobami Arktyki, takimi jak rybołówstwo, górnictwo, leśnictwo i turystyka, oraz aby w pełni wykorzystywała uprawnienia regulacyjne UE w tym względzie; ponieważ działalność gospodarcza w Arktyce będzie rosła, wzywa UE do propagowania zasad zrównoważonego rozwoju w ramach tej działalności;

22. nalega, aby przed otwarciem każdej nowej strefy połowów przemysłowych w regionie arktycznym przeprowadzono wiarygodne i ostrożnościowe oceny naukowe stad, aby ustalić poziom nakładów połowowych, który pozwoli zachować stada ryb objęte połowem i nie doprowadzi do wyczerpania zasobów innych gatunków lub poważnych szkód w środowisku morskim oraz aby wszystkie połowy oceaniczne były regulowane przez regionalną organizację ds. rybołówstwa, która uwzględni opinie naukowe oraz posiada rozbudowany program kontroli i nadzoru, aby zapewnić zgodność ze środkami w zakresie zarządzania, przy czym połowy w wyłącznych strefach ekonomicznych (w.s.e.) muszą spełniać takie same standardy;

23. uważa, że tworzenie i ustanawianie morskich obszarów chronionych o wystarczającej wielkości i różnorodności stanowi ważne narzędzie ochrony środowiska morskiego;

Wpływ zmiany klimatu i zanieczyszczeń na Arktykę

24. przyznaje, że UE, podobnie jak inne uprzemysłowione części świata, znacznie przyczynia się do zmiany klimatu i w związku z tym ponosi szczególną odpowiedzialność, dlatego powinna odgrywać wiodącą rolę w walce z tym zjawiskiem;

25. przyznaje, że najlepszym rozwiązaniem w zakresie ochrony Arktyki jest zawarcie długoterminowej i ambitnej umowy w sprawie zmiany klimatu, ale zdaje sobie sprawę, że ze względu na szybko postępujące ocieplenie Arktyki należy również opracować ewentualne dodatkowe krótkoterminowe środki, aby ograniczyć ocieplenie Arktyki;

⁽¹⁾ Umowa podpisana w dniu 15 września 2010 r.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

26. uważa Arktykę za wrażliwy region, w którym skutki zmiany klimatu są szczególnie widoczne i mają poważne konsekwencje dla innych regionów świata; popiera w związku z tym konkluzje Rady w sprawie ściślejszej współpracy z UNFCCC i sieciami stałej obserwacji Arktyki (SAON), a także starania mające na celu utworzenie svalbardzkiego zintegrowanego systemu obserwacji (SIOS – Svalbard Integrated Observation System) oraz arktycznych części Europejskiego Multidyscyplinarnego Obserwatorium Dna Morskiego (EMSO), ponieważ inicjatywy te pozwolą Europie przyczynić się do zrozumienia zmiany klimatu i środowiska naturalnego w regionie arktycznym;

27. uznaje niewspółmiernie poważne skutki ocieplenia na Arktyce, spowodowanego emisjami sadzy węglowej pochodzącej z UE i innych regionów półkuli północnej, i podkreśla konieczność objęcia emisji sadzy węglowej odpowiednimi ramami regulacyjnymi EKG ONZ i UE, takimi jak Konwencja w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości oraz dyrektywa w sprawie krajowych poziomów emisji;

28. z zadowoleniem przyjmuje zakaz użytkowania i przewozu ciężkiego oleju opałowego na statkach pływających w obszarze Antarktyki przyjęty przez Komitet Ochrony Środowiska Morskiego (MEPC) w ramach IMO, który ma wejść w życie w dniu 1 sierpnia 2011 r.; podkreśla, że podobny zakaz może stanowić odpowiednie rozwiązanie na wodach Arktyki w celu zmniejszenia zagrożenia dla środowiska w razie wypadków;

29. popiera wzmoczoną współpracę państw Arktyki i państw spoza jej obszaru w zakresie budowania sieci stałej obserwacji Arktyki (SAON) oraz wzywa Europejską Agencję Środowiska do kontynuowania jej cennych działań oraz promowania współpracy w ramach Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (Eionet) w oparciu o wytyczne wspólnego systemu informacji o środowisku (SEIS);

30. podkreśla istotną rolę, jaką UE oraz państwa okołobiegunowe mają do odegrania w redukcji zanieczyszczenia środowiska, które dostaje się do Arktyki za pośrednictwem transportu na dalekie odległości, np. transportu morskiego; podkreśla w związku z tym znaczenie wdrażania europejskiego prawodawstwa, takiego jak rozporządzenie (WE) nr 1907/2006⁽¹⁾; wskazuje, że zmiana klimatu w Arktyce będzie miała poważny wpływ na regiony przybrzeżne w Europie i innych części świata oraz na sektory zależne od klimatu, takie jak rolnictwo i rybołówstwo, energia odnawialna, hodowla reniferów, łowiectwo, turystyka i transport;

Zrównoważony rozwój społeczno-gospodarczy

31. przyznaje, że skutki topnienia lodu i niższych temperatur nie tylko wpływają na przemieszczanie się ludów tubylczych, zagrażając w ten sposób tubylczemu trybowi życia, ale tworzą także możliwości dla rozwoju gospodarczego w regionie arktycznym; uznaje dążenie mieszkańców i władz regionu arktycznego, posiadających suwerenne prawa i obowiązki, do dalszego zrównoważonego rozwoju i jednoczesnej ochrony tradycyjnych źródeł utrzymania ludów tubylczych oraz bardzo wrażliwych ekosystemów arktycznych, uwzględniając ich doświadczenia związane z wykorzystaniem i rozwojem różnorodnych zasobów regionu w sposób zgodny ze zrównoważonym rozwojem; zaleca stosowanie zasad ekosystemowego zarządzania w celu połączenia wiedzy naukowej na temat środowiska z wartościami i potrzebami społecznymi;

32. podkreśla, że ważne jest, aby UE przedyskutowała z przedstawicielami regionów tego obszaru znaczenie funduszy strukturalnych przeznaczonych na rozwój i współpracę, aby stawić czoła przyszłym globalnym wyzwaniom związanym z postępowaniem oraz wykorzystać możliwości rozwoju tego obszaru;

33. jest zdania, że aby określić konkretny potencjał każdego miejsca oraz opracować adekwatne strategie zasiedlania z uwzględnieniem różnic regionalnych, potrzebny jest szeroko zakrojony proces realizowany przy wsparciu na poziomie krajowym i UE; uważa, że partnerstwa i dialog między zainteresowanymi szczeblami władzy zapewnią możliwie najbardziej skuteczne wdrożenie strategii politycznych;

34. odnotowuje szczególną sytuację rdzennej ludności Arktyki i uznaje jej prawa, a w szczególności zwraca uwagę na sytuację prawną i polityczną rdzennej ludności w państwach Arktyki i w ramach ich reprezentacji w Radzie Arktycznej; wzywa do szerszego włączenia rdzennej ludności do opracowywania polityki; podkreśla potrzebę przyjęcia specjalnych środków mających na celu ochronę kultury, języka i prawa do ziemi rdzennej ludności w sposób określony w konwencji MOP nr 169; wzywa do prowadzenia regularnych rozmów między przedstawicielami rdzennej ludności i instytucjami UE, a ponadto wzywa UE do uwzględnienia konkretnych potrzeb słabo zaludnionych obszarów peryferyjnych w zakresie rozwoju regionalnego, źródeł utrzymania i edukacji; podkreśla znaczenie, jakie ma wspieranie działalności promującej kulturę, język i zwyczaje rdzennej ludności;

⁽¹⁾ Dz.U. L 136 z 29.5.2007, s. 3.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

35. zauważa, że gospodarka rdzennej ludności opiera się w dużym stopniu na zrównoważonym użytkowaniu zasobów naturalnych, w związku z czym ograniczenie zmiany klimatu i jej skutków oraz prawo rdzennej ludności do nieskażonego środowiska naturalnego wchodzi również w zakres kwestii praw człowieka;
36. z zadowoleniem przyjmuje działania specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji praw człowieka i podstawowych wolności ludów rdzennych oraz pracę zespołu ekspertów ONZ ds. praw ludów rdzennych;
37. z zadowoleniem przyjmuje sporządzenie przez zespół ekspertów sprawozdania z postępu prac w zakresie badań nad ludami rdzennymi i prawem do uczestnictwa w procesie decyzyjnym;
38. wzywa państwa członkowskie do podjęcia negocjacji prowadzących do ratyfikacji nowej Konwencji w sprawie Lapończyków;
39. wzywa UE do aktywnego promowania praw do kultury i języka ludów ugrofińskich żyjących w północnej Rosji;
40. odnotowuje niedawne zmiany prawne w kwestii unijnego zakazu dotyczącego produktów z fok, mianowicie skargę w sprawie uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1007/2009 ⁽¹⁾ (sprawa T-18/10 Inuit Tapiriit Kanatami przeciwko Parlamentowi i Radzie) zawisła przed Sądem; odnotowuje procedurę konsultacji pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu (WTO), której zażądały Kanada i Norwegia; wyraża nadzieję, że w wyniku orzeczeń ETS i ustaleń z procedur WTO można będzie przewyciężyć różnice zdań między stronami;
41. ma świadomość rosnącego zainteresowania eksploatacją zasobów; w tym kontekście wskazuje na konieczność opracowania szeroko zakrojonego wszechstronnego podejścia ekosystemowego, które daje największe szanse na skuteczne podjęcie wielorakich wyzwań dla Arktyki, związanych ze zmianą klimatu, żegluga, zagrożeniami dla środowiska i zanieczyszczeniami, rybołówstwem oraz innymi rodzajami działalności człowieka, które będzie zgodne z kierunkami zintegrowanej polityki morskiej UE i norweskiego planu zintegrowanego zarządzania dla Morza Barentsa i dla obszarów morskich w pobliżu Lofotów; zaleca państwom członkowskim zatwierdzenie zmienionych wytycznych Rady Arktycznej w sprawie podmorskich złóż ropy i gazu z 2009 r.;

Sprawowanie rządów

42. uznaje instytucje oraz szerokie ramy prawa międzynarodowego i porozumienia, które regulują dziedziny ważne dla Arktyki, takie jak UNCLOS (w tym podstawowe zasady wolności żeglugi i nieszkodliwego przepływu), IMO, konwencja OSPAR ⁽²⁾, Komisja ds. Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku (NEAFC), konwencja CITES ⁽³⁾ i konwencja sztokholmska, a także liczne obowiązujące aktualnie porozumienia i systemy oraz przepisy krajowe obowiązujące w państwach Arktyki; w związku z tym stwierdza, że region Arktyki nie może być postrzegany jako próżnia prawna, ale jako obszar dysponujący odpowiednimi narzędziami sprawowania rządów; wskazuje jednak, że ze względu na wyzwania związane ze zmianą klimatu oraz rozwojem gospodarczym obowiązujące przepisy muszą być dalej rozwijane, umacniane i wdrażane przez wszystkie zainteresowane strony;
43. podkreśla ważną rolę państw jako kluczowych podmiotów w zarządzaniu Arktyką, ale wskazuje również na znaczenie innych ważnych podmiotów, takich jak organizacje międzynarodowe, rdzenna i miejscowa ludność lub władze samorządowe; wskazuje na znaczenie, jakie ma zwiększenie zaufania pomiędzy podmiotami mającymi zasadne interesy w regionie poprzez podejście oparte na uczestnictwie i wykorzystanie dialogu jako instrumentu rozwoju wspólnej wizji dotyczącej Arktyki;
44. uważa, że uwagi niektórych obserwatorów na temat tak zwanej „walki o Arktykę” nie przyczyniają się do umacniania konstruktywnego porozumienia i współpracy w regionie; zauważa, że państwa Arktyki wielokrotnie deklarowały swoje zobowiązanie do rozstrzygnięcia ewentualnego konfliktu interesów, a w niektórych przypadkach podejmowały działania w tym zakresie, zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego;
45. uznaje ważną rolę Rady Arktycznej jako głównego forum regionalnego w sprawach współpracy dotyczącej całego regionu; przypomina, że oprócz państw członkowskich UE: Danii, Szwecji i Finlandii oraz kraju kandydującego Islandii, które są członkami Rady Arktycznej, państwa członkowskie UE: Niemcy, Francja, Wielka Brytania, Holandia, Hiszpania i Polska są aktywnymi stałymi obserwatorami; ponawia

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 31.10.2009, s. 36.

⁽²⁾ Konwencja o ochronie środowiska morskiego obszaru północno-wschodniego Atlantyku.

⁽³⁾ Konwencja o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

zobowiązanie do niewspierania wszelkich porozumień wykluczających arktyczne państwa członkowskie UE, państwa kandydujące lub państwa Arktyki należące do EOG/EFTA; z uznaniem odnosi się do konkretnych działań grup roboczych Rady Arktycznej z udziałem obserwatorów i zwraca się do Komisji i agencji UE o dalsze aktywne uczestnictwo w pracach odnośnych grup roboczych, jeżeli jest to możliwe; opowiada się za wzmocnieniem prawnej i ekonomicznej podstawy RA;

46. uznaje, że wyzwania stojące przed Arktyką są wyzwaniami światowymi oraz że w związku z tym powinny obejmować wszystkie właściwe podmioty;

47. z zadowoleniem przyjmuje wyniki zawarte w najważniejszych sprawozdaniach sporządzonych przez szereg ostatnich lat przez grupy robocze RA na temat ropy i gazu w Arktyce, skutków ocieplenia oraz na temat potrzeb w zakresie reagowania w nagłych sytuacjach;

48. z zadowoleniem przyjmuje stopień politycznej organizacji interesów ludności rdzennej w formie parlamentów lapońskich, a następnie Rady Lapończyków w Europie Północnej oraz współpracę szeregu okołobiegunowych organizacji ludów rdzennych, a także uznaje szczególną rolę RA w angażowaniu członków tych ludów; uznaje prawa ludów rdzennych Arktyki zgodnie z Deklaracją praw ludów tubylczych ONZ oraz wzywa Komisję do korzystania z europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie do celów wzmocnienia pozycji ludów rdzennych Arktyki;

49. wyraża zadowolenie z szerokiej współpracy w takich sprawach, jak ochrona środowiska morskiego Arktyki (grupa robocza PAME), nie tylko na szczeblu regionalnym, ale także dwustronnym i międzynarodowym; w związku z tym traktuje prace Rady Arktycznej dotyczące działań poszukiwawczo-ratowniczych jako pierwszy krok w kierunku utworzenia mechanizmów umożliwiających podejmowanie wiążących decyzji;

50. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzanie przez RA stałej oceny zakresu i struktury jej prac oraz wyraża nadzieję, że będzie ona kontynuować rozszerzanie podstawy procesów decyzyjnych, aby możliwe było zaangażowanie podmiotów spoza RA;

51. wyraża nadzieję, że Rada Arktyczna będzie nadal prowadzić ważną działalność i poszerzać podstawy procesów decyzyjnych, aby uwzględniły inne podmioty z Arktyki, które zwiększają swoją obecność w regionie, dzięki czemu wykorzysta ich wiedzę i możliwości oraz weźmie pod uwagę ich interes uzasadniony na mocy prawa międzynarodowego przy jednoczesnym podkreśleniu wyraźnie większego znaczenia interesów państw Arktyki; wyraża zadowolenie z wewnętrznej procedury Rady Arktycznej, dotyczącej przeglądu statusu obserwatorów oraz ewentualnego przyszłego zakresu zadań Rady Arktycznej;

52. jest zdania, że wzmocniona Rada Arktyczna powinna odgrywać wiodącą rolę we współpracy w sprawach Arktyki i dlatego z zadowoleniem przyjąłby usprawnienie Rady Arktycznej pod względem politycznym i administracyjnym, w szczególności poprzez rozpatrywane obecnie utworzenie stałego sekretariatu, bardziej sprawiedliwy podział kosztów, częstsze posiedzenia ministrów i coroczny szczyt najwyższego szczebla w sprawie Arktyki, zgodnie z propozycją ministerstwa spraw zagranicznych Finlandii, która jest państwem członkowskim UE i członkiem Rady Arktycznej; z zadowoleniem przyjąłby również większe zaangażowanie parlamentarzystów z Arktyki w podkreślanie parlamentarnego wymiaru i zadbanie o uczestnictwo ważnych podmiotów spoza tego regionu; podkreśla ponadto, że ciągłe spotkania na wysokim szczeblu zamkniętej grupy państw będą jedynie podważać status i rolę RA jako całości; pragnie, aby RA utrzymała swoje otwarte i wszechstronne podejście i pozostała w ten sposób otwarta na wszystkie zainteresowane strony;

53. postrzega wymiar północny jako centrum współpracy regionalnej w Europie Północnej; zauważa, że czterech partnerów, a mianowicie UE, Islandia, Norwegia i Federacja Rosyjska, a także Rada Arktyczna, Euro-arktyczna Rada Morza Barentsa, Rada Państw Morza Bałtyckiego, Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju (EBOR), Europejski Bank Inwestycyjny (EBI), Nordycki Bank Inwestycyjny (NBI) i Bank Światowy (MBOR) są uczestnikami wymiaru północnego oraz że zarówno Kanada, jak i Stany Zjednoczone posiadają w wymiarze północnym status obserwatora; podkreśla potrzebę ścisłego zbliżenia polityki wymiaru północnego i rozwijającej się polityki UE dotyczącej Arktyki; zauważa północny wymiar „okna arktycznego”; podkreśla wartość doświadczenia, jakie wnoszą partnerstwa w ramach wymiaru północnego, a w szczególności nowe partnerstwo wymiaru północnego w zakresie transportu i logistyki oraz korzyści płynące z tego dla współpracy w Arktyce;

54. potwierdza poparcie dla statusu UE jako stałego obserwatora w Radzie Arktycznej; przyznaje, że państwa członkowskie UE uczestniczą w pracy RA w ramach różnych organizacji międzynarodowych (takich jak IMO, OSPAR, NEAFC i konwencja sztokholmska) oraz podkreśla potrzebę osiągnięcia spójności wszystkich unijnych strategii politycznych dotyczących Arktyki; prosi Komisję, aby powiadamiała Parlament

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

o posiedzeniach i pracach Rady Arktycznej i jej grup roboczych; podkreśla jednocześnie, że UE i jej państwa członkowskie są już obecne jako członkowie lub obserwatorzy w innych organizacjach międzynarodowych mających znaczenie dla Arktyki, takich jak IMO, OSPAR, Komisja ds. Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku (NEAFC) i konwencja sztokholmska i w związku z tym powinny się bardziej spójnie koncentrować na pracy w tych organizacjach; podkreśla w tym względzie zwłaszcza potrzebę spójności wszystkich unijnych strategii politycznych dotyczących Arktyki; wzywa RA do większego angażowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych w roli obserwatorów ad-hoc;

55. uznaje Euro-arktyczną Radę Morza Barentsa (ERMB) za ważną platformę współpracy między Danią, Finlandią, Norwegią, Rosją, Szwecją oraz Komisją Europejską; przyjmuje do wiadomości działania ERMB w sprawach zdrowotnych i społecznych, edukacji i badań, energii, kultury oraz turystyki; zauważa doradczą rolę Grupy Roboczej ds. Ludów Tubylczych (WGIP) w ramach ERMB;

Wnioski i prośby

56. zwraca się do Komisji o przekształcenie istniejącej grupy międzywydziałowej w stałą międzywydziałową strukturę, która zapewni spójne, skoordynowane i zintegrowane podejście w kluczowych dziedzinach politycznych istotnych dla Arktyki, takich jak środowisko naturalne, energia, transport i rybołówstwo; zaleca, aby przyznać Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych i DG MARE rolę organów wspólnie kierujących tą strukturą, przy czym ta druga instytucja miałaby działać jako międzysektorowy koordynator w ramach Komisji; zaleca również utworzenie odpowiedniej jednostki ds. Arktyki w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych;

57. wzywa Komisję do uwzględnienia podczas negocjacji umów dwustronnych potrzeby ochrony wrażliwego ekosystemu Arktyki, brania pod uwagę interesów mieszkańców Arktyki, w tym lokalnych grup ludności, korzystania z naturalnych zasobów Arktyki w sposób zrównoważony i zachęca Komisję do działania zgodnie z wymienionymi zasadami;

58. zwraca uwagę, że dane naukowe jasno pokazują, że ekosystem Arktyki ulega obecnie ogromnym zmianom związanym z klimatem i że sytuacja ta wymaga przyjęcia ostrożnościowego podejścia o solidnej podstawie naukowej do wszelkich przyszłych zmian w Arktyce; wzywa do przeprowadzenia dalszych badań naukowych w ramach porozumienia wielostronnego w celu dostarczenia informacji służących większemu zrozumieniu zagadnień związanych z ekosystemem Arktyki na świecie oraz podejmowaniu odnośnych decyzji, zanim nastąpią dalsze poważne zmiany;

59. podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie wnoszą duży wkład w badania istotne dla Arktyki, we współpracę regionalną i rozwój technologii mających znaczenie nie tylko dla tego regionu i prosi Komisję o zbadanie możliwości rozwoju współfinansowania okołobiegunowego i inicjatyw w zakresie wspólnego planowania, aby ułatwić sprawniejszą i skuteczniejszą współpracę między ekspertami z zainteresowanych państw; zwraca się do UE o propagowanie działań w zakresie współpracy ze Stanami Zjednoczonymi, Kanadą, Norwegią, Islandią, Grenlandią i Rosją w obszarze międzydyscyplinarnych badań Arktyki oraz ustanowienie w związku z tym skoordynowanych mechanizmów finansowania; zwraca się również do Komisji o stworzenie środków bezpośredniej współpracy z arktycznymi państwami członkowskimi, organizacjami ludów rdzennych i instytucjami badawczymi Arktyki, aby pomóc w informowaniu UE o istotnych kwestiach, ważnych zagadnieniach badawczych oraz sprawach, które dotyczą osób mieszkających i pracujących na terenie Arktyki, co ułatwi podjęcie działalności badawczej w przyszłości;

60. uważa, że UE powinna dalej rozwijać swoje możliwości i wzywa Komisję do dokonania analizy i przedstawienia sprawozdania na temat wprowadzenia oraz kontynuacji działań UE w Arktyce, takich jak program finansowania okołobiegunowych wspólnych badań wielostronnych umożliwiający łatwiejszą i mniej biurokratyczną współpracę oraz wspólne projekty środowisk naukowych; wzywa Komisję do priorytetowego zbadania kwestii utworzenia unijnego ośrodka informacji o Arktyce w postaci wspólnej sieciowej struktury, mając na uwadze odpowiednie propozycje; przyjmuje do wiadomości propozycję Uniwersytetu Laponii w tym zakresie; uważa, że taki ośrodek powinien móc organizować stałe kontakty zewnętrzne UE z najważniejszymi podmiotami w Arktyce, a także przekazywać informacje i świadczyć usługi dotyczące tego regionu europejskim instytucjom i zainteresowanym stronom;

61. podkreśla, że dla obiektywnego określenia procesów i szybkości zmian zachodzących w środowisku naturalnym Arktyki, niezbędny jest nieskrępowany dostęp międzynarodowych ekip naukowych do prowadzenia badań w tym niewralgicznym rejonie naszego globu; podkreśla, że Unia Europejska wzmacnia swoją obecność i zaangażowanie szczególnie w europejskim sektorze Arktyki poprzez budowanie wspólnej infrastruktury badawczej i zwiększenie ilości programów naukowych realizowanych na obszarze Arktyki; w szczególności wyraża poparcie dla zespołów badawczych złożonych z naukowców z różnych dziedzin i reprezentujących wszystkie zainteresowane kraje; z zadowoleniem przyjmuje często dobrą i otwartą współpracę w zakresie badań i uważa, że takie badania powinny być otwarte i dostępne całej społeczności międzynarodowej, co przyniesie jej korzyści;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

62. podkreśla znaczenie celu „Europejska współpraca terytorialna” (EWT) jako wyraźnej europejskiej wartości dodanej w programach współpracy transgranicznej Kolarctic i Karelia, a także programów współpracy transgranicznej w basenie Morza Bałtyckiego, obejmujących region Morza Barentsa; zwraca się do Komisji o przeanalizowanie sposobu, w jaki odpowiednio wzmocniony program „Peryferia Północne” mógłby mieć podobny wpływ na strategię arktyczną w następnym okresie programowania;
63. zwraca się do Komisji o wsparcie działań mających na celu szybkie i sprawne utworzenie obserwatoriów SIOS i EMSO, co stanowić będzie wyjątkowy wkład w lepsze zrozumienie arktycznego środowiska naturalnego i jego ochronę;
64. zwraca się do Komisji o przedstawienie propozycji w sprawie możliwości rozwinięcia projektu Galileo lub projektów mających wpływ na Arktykę, aby umożliwić bezpieczniejszą i szybszą żeglugę na wodach Arktyki, co będzie inwestycją w bezpieczeństwo i dostępność zwłaszcza szlaku północno-wschodniego, przyczyni się do lepszego prognozowania ruchów lodu, przygotowania lepszych map dna morskiego Arktyki oraz zrozumienia procesów istotnych dla geodynamiki tego obszaru – które mają kluczowe znaczenie dla geodynamiki Ziemi i obiegu wody w obszarach polarnych – i pogłębiania wiedzy na temat unikalnych ekosystemów;
65. wzywa wszystkie rządy regionu arktycznego, w szczególności rząd Rosji, do przyjęcia i podpisania Deklaracji praw ludów tubylczych ONZ, przyjętej w dniu 13 września 2007 r. przez Zgromadzenie Ogólne;
66. wzywa państwa członkowskie do ratyfikacji wszystkich najważniejszych umów dotyczących praw ludów rdzennych, takich jak konwencja MOP nr 169;
67. zwraca się do UE i jej państw członkowskich o przedstawienie w ramach trwających prac IMO nad obowiązkowym kodeksem polarnym dla żeglugi wniosku dotyczącego konieczności szczegółowego uregulowania emisji sadzy i stosowania ciężkiego oleju opałowego; w przypadku gdyby takie negocjacje nie przyniosły oczekiwanych wyników, zwraca się do Komisji o przedstawienie wniosków dotyczących zasad dla statków przybijających do portów UE po zakończeniu lub przed rozpoczęciem rejsów przez wody Arktyki, aby wprowadzić rygorystyczny system ograniczania emisji sadzy oraz stosowania i przewozu ciężkiego oleju opałowego;

*

* *

68. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji Europejskiej, wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz rządów i parlamentom państw regionu arktycznego.

Strategia UE dla Morza Czarnego

P7_TA(2011)0025

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie strategii UE na rzecz regionu Morza Czarnego (2010/2087(INI))

(2012/C 136 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Synergia czarnomorska – Nowa inicjatywa współpracy regionalnej” (COM(2007)0160),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie inicjatywy w zakresie synergii czarnomorskiej z dnia 14 maja 2007 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie podejścia do polityki regionalnej w regionie Morza Czarnego ⁽¹⁾,

(1) Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 64.